

Az Isteni tudás -miként a Nap-
Keleten kél és Nyugaton lehanyatlik.

Honnan hova tova

Jász királyság puszta szélén, északlejtős hegyvidékén, sandán tekint reá a Nap, talpuk alatt föld nem szalad. Míves szikla faragásból rótták házuk, palotájuk, útjaikat lekövezték, soraikat egyengették. Szaladt szekér kopott kövön, virágzó kert nyílt rögön, megtalálták minden csínját, termést hozó víg csalitját. Volt itt erdő sziklaháton, lankás lejtőn ligetsávok, messze futó puszta szélén, végtelennel így beszéltek.

Sok századon pompázott hon, bölcs királyok uralkodtak, rend volt béke, világ éke, bőség ült e nemzetségen. Nem csak királyik volt dicső, vitézeik messze hírlő, ép így szorgos kétkeziek, mindent látó tudós fejek. Asszonyaik bő erényben, gazdag ölük szeretetben, szépegészség gyermekikben, ősről fira tisztességben. Sosem ismertek bilincset, rabláncot sem kerítettek, barátságban szomszédikkal, Barata föld uraival.

Mindenük volt ami kellett, írást papírra vetettek, teljes hitük, látó szemük, mindenségre nyitott szívük. Olvasztották hegyek ércét, kovácsolták kardok élet, szilaj lovuk erősségük, karívezett nyilas kezük.

Minden réteg biztont tudott, vérük sosem kavardott. Kerek egészét éltek haltak, hamvaikat vízbe szórtak.

Volt itt mese, ősi rege, szépség, épség tőgyökere, ezen szilárd alapokra, épült jász út kalandokkal. Nagy Barata birodalom -első szülött fia vakon- nemlátta a napvilágot, öccse viselt királyságot. Trónörökös lett ő előbb, mint azt adta volna idő, de hát mi jött gyorsan múlt el, szükségből a vak király lett. Ősi jászok vak királlyal voltak nemes barátságban s hiába volt galád fia, becsületből kitarítottak. Olyannyira hűek voltak, mikor kitört vita sora, általkeltek magos hegyen, Kuru végzet mezeire. Ebben a nagy vérontásban rokon rokont mind levágta, vitéz jászok odavesztek, egyenes harc küzdelemben. Messze szállt a halál jaja, bánta asszonyaik haja, tar fejükkel sírtak-ríttak, családfőt hiába híttak. Voltak fiak lóra termett, nyilazásra megérettek, de csatába nem mehettek, ők maradtak apjok helyett. Néhány öreg tudós elme, tanakodott; - Jó mi lenne? - így hozta a bölcsök szava; - Jas induljon jó tanácsra!

Nem járt könnyen viselt tagja, kitaritón ment erős bottal, vándorolt míg meg nem lelte, Balarámot fölkereste. Így fordult a jó tanácsért, legfelsőbbik tudományért, tudakolta mi volt oka, sorscsapásuk fő indoka. Kapott Bizalmas tanítást, megértette nem ámítás, azzal tért meg véreiehez, ahol minden romban hevert. Széjjel szakadt ős hagyomány, nem járt senki apja nyomán. Viaskodtak szomszédikkal, egymást marták nagy haraggal. - Nem jó ez így! - szólt öreg Jas - Városunkban ragály s vihar! Nem maradhat itt a nemzet, örök harcban mind elveszne!

Vándorútra keltek páran, elvadultat meg nem vártak. Bevetették csöndben maguk, végtelen rét lett a honuk. Csudálatos tisztaságban, természeti színpompában, lassan-lassan lecsitultak, természethez idomultak.

Tudóssá lett mindamennyi, megtanultak hidat verni. Szóttek, fontak és faragtak, szilaj harcosnak maradtak. Együtt éltek szűk családban, asszonyik is hadba szálltak, mikor szükség úgy kívánta, mindent tudott fi és lánya.

- Honnan hova? Hova tova? - ez lett jászok rendelt sora, egész volt és nem ostoba, dicső éltük nem mostoha.

Borzák Balarám Béla